

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**Theses Theologicæ Apologeticæ Et Miscellanæ,
Adversvs Doctrinam Cornelii Iansenii Propvgnatam Ab
Eivs Patronis Svb Prætextv Qverimonix Typographi
Lovaniensis**

Derkennis, Ignatius

Antverpiæ, 1641

V. Devs Impossibilia Non Ivbet.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-73743](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-73743)

que tunc gratiæ dissentiri. Similia habet c. 29. sub initium.

RESP. AD SECVNDVM. Æquè parum Iansenio fauet Dominicus Sotus: nam is lib. supra citato c. 15. apertè sic ait: *Neminem coactu Deus aut necessitate ad se trahit: sed in nostrâ est potestate gratiam eius respicere.* Deinde exponens ibidem libertatem, ait: *Ea est immunitas à necessitate, siue (vt antè) opponitur coactioni & necessitati.* Et hæc, quia naturalis, permanet post peccatum. Post hæc c. 16. causam liberam sic definit, *que positis omnibus requisitis ad agendum potest agere & non agere.* Quibus omnibus indifferentiam ad vtrumque manifestè Sotus admittit ex mente Concilij: prædicta autem omnia sic inscctatur Iansenius, vt indifferentiam eam clamet diametraliter gratiæ repugnare, tomo 3. lib. 7. c. 14. Ex quo patet Sotum, cum neget sine indifferentiâ ad oppositum stare libertatem, ex sensu Concilij Iansenio repugnare.

RESP. AD TERTIVM. Non videtur doctrina Iansenij à doctrina Lutheri aut Chemnitij distingui: nam Lutherus, quâ ratione mala fiant, sic exponit lib. de seruo arbitrio. §. Alterum Paradoxon: *Homo cum vacat spiritu Dei non quidem violentiâ, velut raptus obrorto collo, nolens facit malum . . . . sed sponte, & libenti voluntate facit.* Verùm hanc libertatem non potest suis viribus omittere. Quomodo verò, bonum velimus, sic paulò post exponit: *Per spiritum Dei voluntas iterum merâ libentia, & pronitate, ac sponte sua vult & facit, sed pergit volendo, & lubèdo, & amando bonum, sicut autè a voluit, & lubuit, & amauit malum.* Et infra: *Idè, facimus volentes & lubentes pro natura voluntatis, que si cogeretur, voluntas non esset.* Huius interpres Chemnitius in examine Trid. c. 2. sic ait: *Gratia operatur non vt conuersio sit brutum aliquid in homine sine motu, actione aliqua mentis, voluntatis & cordis; nec est violentum aliquid sicut cum saxum impellitur. . . . In summa*

in conuersione oportet fieri motus aliquos, & actiones, mentis intelligendo, voluntatis assentiendo: Spiritus enim sanctus facit, vt velimus & possumus intelligere, assentiri, accipere, operari. Et infra: *Certum est conuersionem non fieri sine aliquo motu & actione mentis, voluntatis, & cordis.* Et post multa: *Quando Spiritus sanctus cepit naturam sanam, tunc nec mens nec voluntas est otiosa, sed aliquos habet nouos motus, quos etiam debet exercere. . . . Non enim ita operatur Spiritus Dei in voluntate hominis sicut lapides voluuntur, & inanimata implentur, ita vt in spiritalibus mens & voluntas rapiantur sine motu aliquo mentis & voluntatis intelligente & voluntario: Scriptura enim disertè affirmat, renatos in spiritalibus scire, credere, desiderare, &c. qua extra controuersiam sunt actiones mentis & voluntatis.* Hæc ille omnia sic fieri admittit, vt homo simul ex cognitione ac deliberatione & iudicio procedat, vt euidenter patet ex initio capituli, & horum omnium sensum multis probat ex Augustino. Ex quibus patet non alium ibi à Luthero & Chemnitio impetum effrenem & irresistibilem gratiæ stans, quàm eum quo necessariò rapiatur voluntas sublatâ tunc indifferentiâ ad oppositum. Hæc omnia sic admittit Iansenius, vt solam coactionem asserat repugnare libertati. Quodnam ergo inter eos hic doctrina discernitur?

AD QVARTVM RESP. Immeritò omnino Suarez adduci in patrocinium Iansenij: nam etiâ ille de potentia absoluta (de quo iam non est vlla controuersia) concedat voluntatem sublatâ libertate determinari posse; numquid tamen eâ stante concedit sic de facto impelli, imò nec impelli posse, quin cum eo impellatur etiam positio componi queat non actus. Et hæc ratio est, cur tam acerbe eum trahebat Iansenius: quod minimè fecisset, si cum perfectâ determinatione ad vnum veram stare libertatem Suarez docuisset.

V. DEVS IMPOSSIBILIA NON IVBET.

DIcunt I. multos auerti à Iansenio per indiculos, & Theses publicè ac priuatim impressas; in quibus dicatur eum docere, quòd Deus impossibilia hominibus lapsis præcipiat. 2. Falsum id esse, si absolutè impossibilia intelligantur: sin autem, posse secundùm omnes suas circumstantias coram Deo impleri sine gratia Dei, ad Heresim Pelagij pertinere iuxta Augustinum. 3. S. Thomam, & Thomistas, nominatim Ferrarientem idem docere. 4. Frustrâ nos conuerti improbari à Iansenio sententiam ex epist. ad Demetriadem, cum ista epistola Pelagij sit, & sententias contineat, quas improbat Augustinus. pag. 53.

RESP. AD PRIMVM. Indiculos, aut Theses

priuatim impressas, nullas nominamus, palam in luce ambulamus: alio exemplo, quàm si, qui hæctenus, quoad possunt, sub alieno nomine delitescunt, si bonæ causæ aduocati sint, procedant, & subscribant nomen suum, ne aliis nihil sit huiusmodi patrocinium, iuxta Belgicarum Curiarum, & aliarum laudabilem præxim. Quamdiu pergent in scenam producere conuenientem Theologica lingua Typographum idiotam?

AD SECVNDVM. Audite Theologi, res magnas docebimini, si fortè nescitis, falsum esse Deum absolutè impossibilia præcipere, id est non præcipere Chimæras, & Hircocænos formare,

formare, ire versùs Oriètem, & simul non ire. credimus, verùm sat nostis, qui hæc dicitis, quid agatur: nimirum an verum sit illud Me-lanthonis ad cap. 4. Epist. ad Rom. *cùm mandat lex diligi Deum, perinde impossibilia iubet, acque si precipiat nobis transuolare Caucazum.* hoc certè non est absolutè impossibile. hoc, inquam, est quod agitur; non autem illud, quod simulatis, an possint præcepta semper impleri secundùm omnes circumstantias sine gratia Dei. istud non quaritur; sed an utcumque possint, etiam cum gratia. vos dicitis etiam iustificatis id esse hic & nunc impossibile, quoniam gratia sine qua id non possunt non semper adest, dicitis, inquam, si à Iansenio statis, qui disertè ait: *impotentia implendi præcepta reperitur etiam in iustis, qui & fidem Christi, & charitatem iustitie suscepunt.* tom. 3. col. 326. Nos contra asserimus, cum gratiâ præcepta impleri posse. pro quo à nobis stant cum D. Augustino omnes SS. Patres, atque imprimis Trident. sess. 6. cap. 11. Vid. Thes. cap. 2. art. 12. cap. 3. art. 6. cap. 4. art. de liberi. cap. 5. par. 11.

AD TERTIVM. negamus id docere D. Thomam, aut Ferrariensem. negamus, ut oportuit, à vobis citatos, ipsi se eodem loco disertè explicant. Docet imprimis D. Tho. ad aliquod momentum (id est, ad breue tempus) ab aliquo peccati actu particulari posse (hominem) abstinere propriâ potestate. iam addite, quæ omisit verba Ferrariensis in continuo contextu: *pater secundo, quod non obligatur homo ad impossibile, propter hoc, quia vnumquodque peccatum secundùm se acceptum vitare potest, & ideo si illud committit, voluntariè peccat.* quod non minus clarè ibidem dixerat D. Tho. atque ad eum modum se res habet, quo in venialibus, quæ sine speciali priuilegio (quod soli Virgini concessum) totâ vitâ vitari non possunt iuxta Trid.

sess. 6. can. 23. præterea D. Tho. ibi tantùm agit de homine existente in statu peccati, eoquè non præuento per gratiam, quam liberè peccando impedit; non autem de iustificato, de quo vos cum Iansenio. Audite si placet D. Tho. loquentem in fine cap. 159. immediatè præcedentis id quod à vobis citatur, si illud fortè non legeritis. *Deus, inquit, quantum in se, paratus est omnibus gratiam dare, vult enim omnes homines saluos fieri. . . . sed illi soli gratiâ priuantur, qui in se ipsis gratiæ impedimentum præstant: sicut sole mundum illuminante in culpam imputatur eis, qui oculos claudunt, si ex hoc aliquod malum sequatur, licet videre non possit, nisi lumine solis præueniatur.* quid clarius? Alarez locus, qui etiam adducitur nihil ad rem: quis enim negat homini imputari, quod gratiam non habeat, quæ se peccando priuauit, non ita tamen quasi nouum peccatum sit ab illo, quo gratia perditæ est, nisi hic & nunc obligatio sit recuperandi gratiam.

AD QUARTVM. Pelagij illam esse epistolam quid opus erat probare? quis enim negauit? sed sententias illas: *Adscribimus iniquitatem iusto, pio crudelitatem, dum Deum impossibile aliquid præcepisse conquerimur. &: nec impossibile aliquid voluit imperare, qui iustus, nec damnaturus hominem fuit pro eo, quod vitare non potuit, qui pius est.* Has, inquam, sententias improbari meritò conquerimur: sunt enim ipsiusmet Augustini & Basilij in terminis & tot aliorum Patrum, quos habes Thes. cap. 2. art. 12. est ipsissima Catholica veritas à Concil. Trid. definita. quare in hoc Hæreticus non est Pelagius. Imò à Pelagianismo vindicat ipsi Pontifices, qui dânarunt hanc propositionem: *Definitiuè hæc sententia: Deum homini nihil impossibile præcepisse, falso tribuitur Augustino, cum Pelagij sit.*

VI. DE IGNORANTIA INVINCIBILI.

Quæ de ignorantia inuincibili habent pag. 57. refutata sunt Thesi apologetica 6. Additur hic auctoritas Estij. sed primò negatur ipsi docere id, pro quo eum citant: nam hinc inde argumenta proponendo, & soluendo, rem in medio indeciam relinquit. Demus deinde, quod ita sentiat, quid vnus aut alter momenti adferet (presertim vbi ratio illi nulla suffragatur) contra torrentem omnium aliorum Doctorum, qui de ignorantia iuris naturalis, & positivi, seu facti indifferentè loquuntur: quod nimirum, si planè inuincibilis sit, tollat voluntarium quoad rationem peccati, quæ supponitur esse incognita, adeoque non voluntaria. Caput per tuas 3. de Simonia

nihil ad rem facit, cùm ibi spectetur forum externum, in quo præsumptioni est locus, & casus qui ibi tangitur, tantùm sit Simonia iuris positivi. Adrianus (quem credo alienis oculis lectum adduci) illo ipso loco disertè vobis aduersatur: inter cetera sic ait: *Lege natura tenemur nos non occidere, & vitam nobis seruare. . . . nec ignorantia illius, nisi inuincibilis, excusat à peccato.* Caietanus denique, qui etiam adducitur, implexam & obscuram dissertationem sic concludit: *Scito quod in hac difficultate multo tempore sui non resolutus, & ideo vagè scripsi, sed nolui mutare iam scripta propter exercitum.* numquid hoc est dubios, & obscuros textus hinc inde contrahere, ut aliqua species patrocini